

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 22.6.1902
Číslo výtisku: 170
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: 9 - 10

SYSTEM
♦KRAMERIUS♦

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Nedělní zábavná příloha „Národních Listů“ k číslu 170.

Neuznány.

Z kapitol reportéra.

Převrácené listy v knize zvláštnostek o našem společenském životě a trochu děl rask spodní na jméno Jana Chápaře. Jak smrd se zapomíná a byl přepracován Jan Chápař tak významným sloupelem na naši veřejnosti! Paměti povídají, jakoby se probouzela a přináší radu vzponíkem, jichž hrdinou byl Jan Chápař. Naše veřejnost dopustila se neodpustné chyb, že toho významného spoluobčana nedovedla uznat. Blahou většerestva občetvalo vše, co mohl a přece, když o běda, dosud nikdo velkolepo ještě mecenášem náležitosti neocenil. Bál vš, když nyní prodlávala kde očekávala ukončení pouli svého života. Jedina bláhá myšlenka ponukla mnoho sloužající kálek pevnouky nevědomky přesledovala je zaujatým něm samozřejmě, nežr ke těch nobožáků je slušná radu. A skutečně, můj zápsník zvláštnostek stál je po boji Jana Chápaře! Vratislav Holubíček, Vlastimil Kubá, Karel Kuckavý, Ondřej Vlasatý – zkrátka, když jich znacně počet kteří čekají a trpělivě čekají...

Jan Chápař čeká do dneška. Polik frak s žasotných kabátů si dal ušit a ono přid mno. Noviny si předplatili jenom k věti tonu, aby mu neuslyšeli ani jedinou zprávu o vyznamenání. Chápař byl byl femeškem a stal se nějednou jako poselkem o vyznamenání. Poptával se důvěrně a když se dovedl, že osoly o veřejnosti mnoho náprsní dekoraci, zavolal Chápařovi zpráv z života. Jenom, aby se o něm ve veřejnosti mnoho mluvilo! Jméno jeho nust každou chvilku problematizovalo v novinách a to arce vždy v styku s nějakou obdivuhodnou a překvařující okolností. Pak se o tom dověděl náš! O jaká slast, až jméno Jana Chápaře budou vyslovovat s úctou a vážností díla tak, "vysoko postavených osob"!

V náruči zebráku jakoby telefonem rozesla se zpráva, že Jan Chápař je zlatě krásný podporovatelem chudiny. A nejen v pátek nýbrž každouku koupili se před jeho krámem prosherní oběho pláhav a vycválavili Chápařevo se stalo, že se oblekl a níkoho bez almužny nenechá odjeti. Chápař byl viděn u pozáru, řádku na elektrických drahách, při nošení na stavbách a pod. Chápař nařízal vždy dlaně svého členství do knoflikové dírky, představil se novinářům, referoval se něštěstí obstarávací, že se „tak na místo dostavil“ a anž někomu něštěstí postihováno neměl blahožárným prospelem, opět se vzdálil. Jen když to měl pro noviny obstarává...

Ujímají se nebožátku, kteří v cílech obkladu,

ba i za mražů neměli, čem se odfí. V mistru Chápařem náleželi milosrdného dobrodinec. Kolik tuctu oběků rozdal, ne sice z anglické lásky, ale přece trvanlivých. Tyto oběti doslova znacných obnosh a přeče „nahoře“ o tom stále nic nevěděl. Noviny z těch dob odnesly si druhou písku. Jen z těch z brusu novi očesanců nebožátků oběk v kořále prodal, čistý výtěsek propil a potom byl dle policejní zprávy „přezení“ zatčen. U soudu soudil se, co s oběkem provedl a sdělil také, že i Chápařovu dosluh už při oběktu. Tehdy jménem Chápaře očito se posuněl v novinách. Kterak byl září nekomu rádostí, když byl vystiňován podél v pravé křesťanské a malokole vlnané lidumilost, jíž provází všechny výběry občana Jan Chápaře? Mistr Chápař s dychovit na noviny a poněvadž jmenem upozornění nestranného posvátového slavného ředce kopeček mnoho neděla, měl Chápaři už se rozhodl obdržet se do soukromí. Oděsil s prázdným kabátem, neoplocen a zneuznán...

J. Vejvara.

Poslední pozdrav.

Napsala Lea Ostrovská.

Polo ležíc polo sedíc na nízkouměném divanu sít zlatovlásky Valentiny, priměnou královskou operu, o věčnějšího dospělého, jehož byl v titulní uloze nové zpěvohry docela. Byla dosud jen ženě, když třívaly mne hlad a lomevala mnou zima pod chlarným hadříkem.

Je mi účko, vzpomnení li na obec, kde jsem

si makou žila jako břemeno příslušnosti tam posuněnou.

A jednoho dne přivedl mne k vykopané

jáma na jejím okraji běhalo se ráno k po-

dlohlou bednu a měla namalovalý černý kř-

ítko, když mi řekl: „Učelé sem křížek, tady leží tvore maninka...“

Citím dosud zápas čerstvě hliny, kterou

zavpaláši v chuti naši odpovídci všechni,

jež němeli tolk, aby si poslední útek vypukl.

Otec jsem nezpozna, matřin hrab je něm-

a plaskala-li jsem kdy nad kusem hrob,

připadalo mi, že o moje sily děl se všechni ti,

kterýmž běda násypala jedinou, společnou mo-

bytu.“

Odmlčela se a hrab dojat promluvil:

„Chápu vnu sympatie vaše k opuštěným

rovnám a prošim, abyste byl rozapek květ,

jež vám zaslu, k druhým pripojila.“

„Učiním, jak si přejete. Jenž jsem vás roz-

ladila hleupou cítilovou svou, odpusťte!“

„Ne, Valentino, nemám, co bych odpustěl,

že sama mne vydělal z neblahných těch vzo-

míneb, vzdůch jasného, kde kazaří počátky

umělecké vasi slávy. Jíž dívno jste mi slibila, že

mi o sobě nevorte.“

„Jeho malo, o bytne synzal, že jí hrab

zašlu, když třívaly tedy same, vid?“

„Ano, milostiv,“ řeklo se do slou.

„Nezapočnouši na ty, žež vlasti jsem ti po-

ručia opatřovati?“

„Ne, slečno, ani byste nemisla připomína-

Po všechni létu, co jsou tu ve službě, přičas-

pravidelně v den vás nazoremen kytic konva-

linek, když je vám zaslála.“

„Máš pravdu, já měla včera rozemreny, ani

jež nezpověděla,“ přerušila Valentina hovor

komorné.

„Tolik květin mi do divada nanesly, počítá-

me všechny.“

„Co to?“ zvedla hlavu zpěváka.

„Byla tím kytic sepruta,“ ryslivovala slu-

žebně dekve, když Valentina vzdala k rukou uzo-

kytří, stříbrnou, pspalovitě zářivou, na němž

krone data vyrála byl dvě slova: Po sedlém

i pozdívavém na hřbitov. Na etiety byl jmenován.

A jesté rebyl ani on, neboť v referátu označen jako „rida, ida Chápař“. Budlo chytka tisku, amebu existuje jestí, když je Chápař. Jen titul, titul i kdyby měl. Ale také byl když novinářem, kterí z „povýšeného stanoviska“ v chrámových dverách přelíčil zástupu vlastníků pořádku, aby se v referátech užíval? Jak se jím má predstavit?

Mistr Chápař dospěl, proto si pomoci.

„Poslední pozdrav,“ opávaly septem rty

je, „což Což na mne chce zapomenout? Cítiže přišel sám, aby mne pozdrovali na místě květu, jež slab jeho připomínaní? Přijde sám vylepit?“

Valentina osmršťovala, upřeně zadívala se v hřbitově drobných květů, když byl jen moly význam.

„Dobré, dobré,“ kymula velelký jež ne-

replívek rukou, „máme zasit jí, nepotebejte.“

Valentina osmršťovala, upřeně zadívala se v hřbitově drobných květů, když byl jen moly význam.

„Poslední pozdrav,“ opávaly septem rty

je, „což Což na mne chce zapomenout? Cítiže přišel sám, aby mne pozdrovali na místě květu, jež slab jeho připomínaní? Přijde sám vylepit?“

„Rozumím,“ přiváděl když vyskočil Valentina, před nímž stávala.

